

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Sacramentis, Mille Sexcenti Errores, Vaniloqvia, Et Cavillationes

Miletus, Vitus

Mogvntiae, 1593

VD16 M 5205

De Sacramento Confirmationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30094

De Sacramento Confirmationis.

393. Confirmationem, sicut in regno Pontificio v. *Ex Kemn. in 2. part. Examin. d pag. 60.*
 surpatur, non solum cæremoniam esse otiosam & futilem, sed multis superstiosis & impiis opinionibus

& traditionibus contaminatam. *Kemn. pag. 73.* Verum Pontificij religiosius esse arbitrantur, ea quæ Maiores nostri cæteriq; per orbem Christiani, nec vani, nec impij, nec superstiosi, scriptura non reclamante tradiderunt, pari religione & fide seruare & docere.

394. Confirmationem non esse verè & propriè Sacramentum. Sed cum Sacramentum esse omnes hactenus tradiderint orthodoxi, nec oppositum ex scripturis queat probari, cur ab Ecclesiæ vniuersæ fide & doctrina discedamus? an fortè difficile est cuius, quæ velit credere? affirmare? negare?

395. Confirmationem non habere fundamentum in scripturis sacris. At si non haberet, eam, vt scripturis consentaneam, ipsa quæ veritatis columna est & fundamentum Ecclesia, nunquam inter Sacramenta numerâisset, recepisset, tradidisset. An fundamentum & Columna veritatis, contà ipsum errauit fundamentum veritatis? at certè si errare posset, fundamentum veritatis nec esset, nec dici posset. *1. Tim. 3.*

396. Nullam esse in scripturis sacris Pontificiæ huius cæremonia mentionem. Quid est ergò, quod Apostolus ad Corinthios scribens, ait: *Qui confirmat nos Deus, & qui vnxit nos, & signauit nos, & dedit pignus Spiritus in cordibus nostris, &c.* En Confirmationem, Vnctionem, Signationem, & gratiæ collationem. Et locum quidem de Sacramento hoc intelligunt, Ambrosius de iis, qui initiantur, cap. 7. Anselmus, Theodoretus in Commentar. *2. Cor. 1.*

Millesexcenti Errores,

397. Confirmationem non habere certum ritum in scripturis exprefsum. An ergo impositio manuum, qua Spiritum sanctum dabant Apostoli, ritus non est exprefsus? Act. 8. 19.

398. Ritum illum non habere peculiare mandatum. An ergo Apostoli eo vti sunt sine mandato? an vti fuissent, nisi vsum eius apud posteros manere voluissent?

399. Ritum illum non habere in scripturis sacris exemplum. Dictum: An enim exemplum non sufficit Apostolorum?

400. Ritum istum non habere promissionem gratiae. Cum Apostoli per eum contulerint Spiritum sanctum. *loc. cit.*

401. Ritum illum Apostolorum non fuisse constantem & perpetuum, sed temporaneum. At quo scripturae testimonio? an vt pro vno duntaxat, & non pro omni tempore Spiritum sanctum conferrent & manus imponerent, mandatum acceperunt Apostoli?

402. Ritum illum, non pro omnibus, sed pro illis duntaxat, qui in Ecclesia primitiua confirmatione fidei & Spiritus indigebant fuisse institutum, & ab Apostolis vsurpatum. Verum Pontificij talem ritum, per quem gratia confertur, ex institutione diuina, Sacramentum vocant. Si ergo in primitiua Ecclesia Sacramentum fuit, dicant, quando, vel quomodo esse desierit? quis reuocauit? quis abrogauit? aut ad posteros nihil attingere aliquando docuit?

403. Ritum illum, doctrina Euangelij vbiq; propagata & confirmata, desisse, nec amplius necessarium esse. At dicant, quo tempore vera Euangelij doctrina vbiq; fuerit propagata? & confirmata? Cum non vereantur *Wigandus*, *Illyricus* & alij passim palamq; scribere, ab ipso statim nascentis Ecclesiae exordio veram Euangelij lucem & doctrinam, coepisse declinare & obscurari? Et si vlllo vnquam seculo ad confirmandam veram Euangelij doctrinam, caeremonia illa necessaria fuit, hoc omnium doctrinarum & religionum confusissimo vel maximè erit.

404. Ad oculum patere, per ritum illum non amplius conferri Spiritum sanctum, sicut in primitiua Ecclesia conferebatur.

At id

De bon. & mal.
German.

At id neq; videmus fieri in baptismo: An ideo non confertur, quia non videtur.

405. Non conferri, nec inuisibiliter quidem gratiam & Spiritum sanctum per Confirmationem, Dictum putà. Augustini verba sunt: *Neq; enim temporalibus & sensibilibus miraculis attestantibus, per manus impositionem modo datur Spiritus sanctus, sicut antea dabatur ad commendationem rudis fidei & Ecclesie primordia dilatanda, quis enim nunc hoc expectat? ut ij quibus manus ad accipiendum Spiritum sanctum imponitur, repente incipiant loqui linguis? sed inuisibiliter & latenter intelligitur, per vinculum pacis eorum cordibus divina charitas inspirari.* Lib. 3. de Bapt. cap. 16.

406. Si omnes Papæ & Papistæ manus simul & pedes milles imponerent, non posse nec atomum quidem gratiæ conferre. Rectè: neque enim hominis, sed solius est Dei, conferre gratiam. Veruntamen mirum videri potest, eos non posse per manus impositionem, cum possint per totius corporis ablutionem: eadem sanè scriptura, quæ testatur Apostolos contulisse Spiritum sanctum, per corporis ablutionem, testatur quoq; contulisse per manus impositionem.

407. Ridiculos esse Pontificios, quod vsque adeò virgeant manuum impositionem, cum eam ipsi sustulerint, & in locum eius signationem, vntionemq; surrogarint. *Kern. pag. 64.* Quasi ipsa signatio & vntio, quæ manu fiunt, impositio manus dici non possit; Hinc cum quidam à Christo peterent, ut manus lunatico imponeret, digito duntaxat linguam & aures eius retigit. Marc. 7.

408. Innocentium Tertium, & Concilium Florentinum expressè afferere, abrogatam esse manuum impositionem, & locum eius substitutam esse vntionem. Cum Innocent. aliud non dicat, quàm per frontis chrysmationem designari mantis impositionem. Concilium verò, loco manus impositionis dari nunc in Ecclesia Confirmationem; non quod negent vel Apostolos cum manus imponerent, ea impositione signasse & vnxisse, vel modo Episcopos dum signant & inungunt, manus imponere, Sed no- c. Cum uenisset Extr. de Sacram. In Instruct. Ar. mca.

Millesexcenti Errores,

men duntaxat esse variatum, & modo vocari Sacramentum hoc Vnctionem & Confirmationem, quod veteres vocabant manus impositionem.

410. Pontificios persuadere rusticis, infixionem alapæ in Confirmatione, esse impositionem manus. *Kemn. pag. 70. Cauilatio*: facilius tamen id persuaserint, quam ipsi Confirmationem non esse Sacramentum, cum de hoc nec rustici quidem aliquando dubitauerint.

411. Apostolos non fuisse vsos vnctione, cum manus imponebant. Sed cum scriptura nec affirmet, nec neget, cur magis negatur quàm affirmatur? maximè cum vsos plurimum fuisse oleo, cõstet *Marc. 6. Iac. 2.* Imò in hoc ipso Sacramento vsos fuisse vnctione, non obscure colligitur ex verbis Apostoli supra citatis, ait enim: *Qui confirmat nos Deus, & qui vnxit nos & signauit nos, &c.* quibus si Patrum addas testificationem affirmandum magis erit, quàm negandum.

2. Cor. 3.

412. Conciliorum acta testari, Chrisma non ab Apostolis sed à Papa Syluestro fuisse institutum. *Brent. in Confess. Wirten. cap. de Bapt.* Cum *Kemnitus* vnctionem hanc tempore *Cypriani* & *Tertulliani* in vsu fuisse, non neget, nisi quod eam ex erroribus *Montanistarum* profluxisse autumat. Nec ipsum Chrisma, sed eius duntaxat legitimum vsum in baptismo *Syluester* instituerit. Neq; enim aliud præcepit, quàm vt baptizati in verticeliniantur, quæ vnctio ad baptismum pertinet non ad Confirmationem, quæ fit in fronte.

413. Vsum *Chriftatis* ad elementa huius mundi pertinere. *Brent. loc. cit.* Quasi aliud sint omnia Sacramenta, quàm externa quædam signa & elementa? an elementum quoque aquæ reiiciendum est, quia tuis quoq; in lustrationibus gentes aquam adhibebant & *Iudæi*?

Coloss. 2.

414. Apostolum sollicitè monere, ne patiamur nos per inanem philosophicam abduci à vera fide ad traditiones hominũ, & elementa huius mundi. *Idem.* Sed *Apostolus* ibid. non solum sollicitè monet, sed iubet, vt *Christiani* in iis quæ acceperunt, & didice-

didicerunt, permaneant, Cum ergo cæremonias istas nec à philosophis, nec à Iudæis, sed à Maioribus nostris totaq; acceperimus Ecclesia, cur ad inania vaniloquia huius vel illius, tam leuiter feramur? Apostolus verò non ab elementis, sed ab egenis & inanibus elementis, cuiusmodi non sunt Christianorum Sacramenta, promissione gratiæ fœcunda, discedere iubet.

415. Dyonisium Areopag. non obscure significare, ritum Chriftatis & vnctionis, ab Ethnicis & Athleticis remansisse & promanare vnctionibus. *Idem.* Sed quid inde vndecunq; similitudo ducatur? Num ideo panem quoq; & vinum à Cœna proscribemus, quia Ethnici quoq; & Hebræi suis in libaminibus & sacrificiis pane vsi sunt & vino? Non ergo ipsa principaliter spectanda est cæremonia, sed finiseius, legitimusque vsus. Neq; ideo culpandæ sunt cæremoniæ gétilium, quia gentilium, sed quia idolorum & falsorum deorum, cum eadem res & Cæremonia adiaphora, & Deo vero & Deo tribui possit falso.

416. Vnctionem Pontificiam, Cæremoniam & superstitionem esse Iudaicam. Cum ipsa vnctio Mosaica, dum viguit, nequaquã supersticio, sed grata Deo & accepta fuerit cæremonia.

417. Tertullianum & Cyprianum fateri, hanc vnctionem nec à Christo, nec ab Apostolis institutam, sed ex veteribus Iudæorum cæremoniis esse relictam. Cum in eo ipso & sequenti sermone Cyprianus, diuinitus institutam scribat.

*Tertull. libr. de
Baptismo.
Cypr. Serm. de
ablut. ped.*

418. Basilium scribere, nullum de vnctione extare *Logon gegrammenon*, scriptum verbû. Verum quid antiqui de hoc senserint Sacramento, vel ex ipso videre licet Kemnitio. Quod si etiam de ea scriptum nihil esset, Apostolicam tamen esse traditionem iij, qui Apostolos consecuti sunt, scriptû reliquerunt, vnde Hieronymus, quem toties citat Kemnitius, postquam per impositionem manuum Episcopi Spiritum sanctum dari dixisset, subiungit, *Exigis, vbi scriptum sit? in Actibus Apostolorum? Sed etiam si Scripturæ auctoritas nulla subesset, totius orbis in hanc partem consensus instar præcepti obtineret.*

*In Dial. con-
Lucif.*

Millesexcenti Errores,

419. B. Hieronymum in Dial. cont. Lucif. ex professo refutare errorem Tertulliani, Cypriani & Cornel. quod senserint in baptismo non dari gratiam, sed solum per impositionem manuum. *Kemnit.* Cum aliud Hieronymus toto illo Dialogo non agat, quam quod explicet, qua ratione per manus impositione gratia detur, cum per baptismum iam data fuerit & accepta: Nec vllum ex dictis Patribus refutet, nec vlli Patres, ipso etiam referente *Kemnitio*, baptismo gratiam detraxerint.

Lib. 2. cont. lit. petil. cap. 104. 420. Veteres, & puriorem antiquitatem, non agnouisse hanc Vnctionem seu Confirmationem pro Sacramento. *Omnino scilicet:* Quid est ergo, quod Augustinus ait? *In hoc unguento Sacramentum Chrysmatis vultis interpretari, quod quidem in genere visibile signaculorum Sacrosanctum est, sicut est ipse baptismus.* Et infra. *Discerne ergo visibile sanctum Sacramentum, quod esse et in bonis et in malis potest, illis ad premium, istis ad iudicium, ab invisibili unctione charitatis, quae proprie bonorum est.*

421. Vnctionem Chrysmatis ex Schola produsse Montani, *Kemnit.* Sed quis veterum Montano id tribuerit, non refert *Kemnitius*. Solos autem haereticos, ut Nouatianos, Waldenses & alios, Sacramentum hoc negasse, patet ex Theodoro. de Fabul. haeret. lib. 3. Aenea Sylu. in hist. Bohem. cap. 33. Unde liquet ex quibus vetustis Patribus, sua mutuent dogmata aduersarij.

422. Verbum vnctorum esse, nullam nos gratiam in baptismo percipere, qua in agonibus instruamur. *Caluin. lib. 4. Inst. esp. 19. s. 8.* Calumniam esse, nemo est qui nesciat, nam licet doceant plenitudinem Spiritus conferri vnctione; in baptismo tamen gratiam quoque conferri Spiritus, minime inficiantur.

423. Melchiam Papam sacrilegum esse, quod pinguedinem, foetore anhelitus inquinatam, & verborum murmure incantatam, hoc est, Chryisma, ausus fuerit opponere & conferre Christi Sacramento. *Sic loquitur Caluinus loco citato.* Sed quid Caluine, de tuo ipsius longe sanctissimo Patre patronoq; scilicet Augustino? qui (ut supr.) vnctionem hanc non quaecumq; sed Sacrosanctum vocat Sacramentum, sicut est ipse Baptismus? Nec
id so-

id solum, sed eundem ipsum Melchiadem, ut virum integerrimum, innocentissimum, ac Christianæ pacis filium, & Christianæ plebis patrem optimum mirificè laudat: Epist. 162. Num August. quoq; Sacrilegus?

424. Puriorem antiquitatem nihil de chrysmatis vncione tradidisse. *Kemnitius*. Cum pag. 62. Tertullianum, Cyprianum, Cornelium, Cyrillum, Augustinum & alios, rãquam Montanizantes, eam ob vncionem reprehendat, An Patres illi non puri? an non antiqui?

425. Manuum impositionem, per quam Apostoli Spiritum sanctum conferebant, non fuisse Sacramentum, sed tantum cæremoniam quandam, qua baptizati offerebantur Deo. *Calvinus loc. cit.* Quasi ipsa baptizatio aliud sit, quàm baptizati quædam consecratio & oblatio? Deinde, si externa tantum fuit oblatio & commendatio, quomodo per illam dabatur Spiritus sanctus?

426. Manuum impositionem, qua vsi sunt Apostoli post baptismum, fuisse cæremoniam quandam annexam baptismo. *Kemnit.* At si non fuit peculiare Sacramentum, sed cæremonia duntaxat baptismi, cur ij qui baptizabant, eam baptizatis non adhibebant? Cur solis Apostolis referriabant? Num Philippus manus non habebat, quas abs se baptizatis imponeret? Cur Petrus & Ioannes tanto destinandi erant itineri, ut baptizatis à Philippo manus imponerent, si externa tantum manuum ista impositio, ad ipsum spectans baptismum, fuerat cæremonia?

427. Manuum illam impositionem Apostolorum, non fuisse aliud, quàm Orationem quandam super baptizatum. *Kemnit. pag. 72.* Errant. Si enim oratio tantum fuisset, per eos utiq; qui baptizabant, adhibita fuisset, nec Apostolos ex Hyerosolimis in Samariam vocare & venire, ut baptizatis manus imponerët, necesse fuisset.

428. Augustinum scribere, impositionem illam manuum, *Lib. 3. de Bapt.* non fuisse aliud quàm Orationem super baptizatum. *Kemnitius. cap. 16. pag. 72.* Cum non loquatur de impositione manuum, quæ coniuncta est cum vncionè chrysmatis, quam (ut supra) Sacrosanctum

Millesexcenti Errores,

sanctum vocat Sacramentum, sicut est ipse baptisimus, sed de simplici manus impositione, quæ fiebat in reconciliatione pœnitentium, maxime ab hæresi redeunrium, vt pater ibid.

429. *Hebr. 6.* Manuum impositionem non fuisse aliud, quàm gratiam gratis datam Apostolis. *Calum. Brent.* Atqui per gratias gratis datas non solet ordinariò conferri Spiritus sanctus. Et Apostolus impositionem manuum, cum ipsa fide & pœnitentia, tanquam fundamentum aut Sacramentum religionis Christianæ coniungit: gratiæ verò gratis datæ, nec omnibus dabantur, nec in omnibus æqualiter operabantur. Rom. 12. 1. Cor. 12.

430. *Astor. 5. 19.* Sicut non rectè inferitur, vmbra, semicinctia & sudaria Apostolorum, fuisse Sacramenta, quia Apostoli per ea curabant infirmos, ita neq; rectè inferri, manuum impositionem, qua iidem Spiritum sanctum conferebant, fuisse Sacramentum. *Kemm.* Quasi idem sit infirmis sanitatem restituere, & Spiritum sanctum, seu gratiam per signum externum ordinario conferre?

431. Manuum impositionem non fuisse commune Christianorum Sacramentum, sed singulare duntaxat Apostolorum priuilegium. *Kemm.* At hoc nullibi scriptum est, sicut enim per ablutionem corporis, ita quoq; Spiritum sanctum conferebant per manuum impositionem.

432. Non esse confingendum nouum & peregrinum Sacramentum Confirmationis, ad conferenda & percipienda dona Spiritus sancti, cum ea aliundè & abundè haberi queant. *Kemm.* Sed cum scripturæ sacræ plura contineant gratiæ media, inter quæ ipsa quoq; est manuum impositio, cur hoc negato asseruntur alia? an quia sunt alia, hoc ex numero illorum rectè eximitur.

433. Apud veteres, Confirmationem aliud non fuisse, quàm Catechesin eorum qui baptizati fuerant. *Calimus loc. cit.* Vanissimum: Cum nec scripturæ, nec Patres, aut Concilia eam appellent Catechesin vel Catechismum, sed vñctionem & impositionem manuum, quæ etiam paruulis adhibebatur, qui Catechizati non poterant.

434. Rug-

434. Rursum impositionem manuum, non aliud fuisse, a-
iunt, quàm catechisationem. Cum per illam dabatur Spiritus S.
per Catechesin verò, nec tunc dabatur, nec nunc datur Spiritus S.

435. Ritus Confirmationis piè & ad Ecclesiæ ædificatio-
nem, iuxta scripturæ consensum posse vsurpari & seruari, si re-
motis inutilibus superstitionibus, & cum scriptura pugnantibus
traditionibus, baptizati, postquam ad ætatem peruenerint,
diligenter, in certa & simplici Catechesi doctrinæ Ecclesiæ insti-
tuantur, & cum sufficienter instituti, & fidem suam professi fue-
rint, Episcopo offerantur, qui pro ipsis oret, iisq; manus impo-
nat. *Ita fufius Kemnit. pag. 72. 73.* Sed hoc quid aliud est, quàm
tunc Sacramentum hoc piè ac rectè vsurpari & retineri, quan-
do prorsus è medio tollitur, & in locum eius, id quod Sacra-
mentum non est, surrogatur? neque enim vel catechizatio, vel
Exhortatio, vel Commonefactio, vel etiam professio fidei, Sa-
cramentum est. Nec minùs apud Pontificios, quàm ipsa sunt v-
sitata Sacramenta.

436. Talem ritum, nempè Catechizationem, Commone-
factionem de baptismo, Exhortationem, interrogationem &
professionem, ac etiam publicam sponfionem fidei, Orationem,
& impositionem manus Episcopi, &c. multum utilitatis con-
ferre iuuentuti, & Ecclesiæ, ac consentaneum esse sacris literis, &
puriori antiquitati. *Kemnit.* Cum hunc ipsum ritum vt scriptu-
ris & Patribus consentaneum, & ab ipsis tantopere laudatum,
minimè seruent. Et vbi illi eorum Episcopi, quibus tali ritu
Catechizati ad manus impositionem offerantur?

437. Ministrum huius Sacramenti, non solum esse Episco-
pum. Adeò scilicet de proprio Confirmationis solliciti Ministro,
vt ipsam nec Sacramentum quidem esse concedant.

438. Scripturam ignorare discrimen inter Episcopum &
presbyterum, ità vt quicquid vni, eodem iure competat & alte-
ri. *Kemnitius. pag. 74.* Cum non solum nullum Episcopum, sed
nec presbyterum quidem habeant legitimum: Nec se ipsos Pres-
byteros, sed Ministros duntaxat verbi nominent, & nominari
patiantur.

439. *B.* Hieronymum planè ignorare discrimen inter Episcopum & Presbyterum. *Kemnit.* Cum paulò antè plurimis verbis ex eodem distinctionem inter Episcopos, Presbyteros, & Diaconos allegarit. pag. 72.

440. *B.* Materiam Confirmationis, non esse balsamum oleo mixtum. Vanum est de materia vel Forma rei disputare, si rem ipsam neges, audienda magis est Ecclesia, quàm Kemnitius vel quivis alius Sectarius.

441. *B.* Nativum balsamum, vnà cum arboribus iam pridem interiisse, atque ita materiam Sacramenti Pontificij ex rerum natura periisse. *Kemnitius pag. 70.* videturq; id ex Plinio mutuasse, lib. 12. cap. 25. Cum quingentis post Plinium annis adhuc extitisse referant Hieronymus & Gregorius. Etiamnum verò reperiri apud Indos & Ægyptios compertissimum est.

*Hier. in cap. 27.
Execb.
Greg. in c. 30. Can.*

442. *B.* Non esse verosimile, Christum voluisse instituire commune Sacramentum pro omnibus, in liquore tam raro & pretioso, qui vix maximis haberi potest sumptibus. Sed fortè non minùs rarum & pretiosum est iis in locis vinum, vbi balsamū crescit, quàm apud nos balsamum, vbi vinum crescit, Atque simili prorsus ratione dicere possemus, Non esse verosimile, Christum voluisse instituire commune Sacramentum Eucharistia in liquore vini, quod non solum plurimis in locis vix potest haberi, sed à plurimis nec quidem sumi? Itaq; Deus, qui hactenus de vino, frumèto & oleo, ne deessent in mysteriis Ecclesie sue, providit, ne desint, providebit in posterù, A fructu. n. frumèti, vini & olei fideles multiplicantur & lætantur. Psal. 4. Joel 1. & 2.

443. *B.* Chrisma ab Episcopo consecratum, esse oleum Diaboli mendacio pollutum, & magica superstitione incantatum. *Ita loquitur Calvinus, neq. enim aliter loqui homo impius poterat.* Hoc. n. quid aliud est dicere, quàm omnes omnium Maiores nostros viros religiosissimos, Diaboli fuisse mendacio pollutos? Atqui

Lib. 1. epist. 12. B. Cyprianum loquentem audiamus. *Oleum (inquit) in altari sanctificatur, sanctificare autem olei creaturam non potuit, qui nec altare habuit, nec Ecclesiam, vnde nec unctio Spiritalis apud hæreticos esse po-*

est, quando constet oleum sanctificari, & Eucharistiam apud illos fieri omnino non posse. Hæc (nisi fallor) aliter sonant, quam Calvini verba. Ex quibus & ipsi videre possunt Lutherani, ipsorum Ministros nec unam Eucharistiæ speciem, nec consecrare vel ministrare posse utramque.

444. Eos, qui vocant Chrisma, oleum salutis, salutem que in Christo est, abiurare. *Calvin. lib. 4. Instit. cap. 19. §. 7.* At quid prohibet chrisma vocare oleum salutis, cum aqua vilis elementum, lauacrum dicatur salutis? sed & ipsa scriptura a Sagittam vocat salutis, b diem salutis, c verbum salutis, d scientiam salutis, e aquam sanctificationis.

a 4. Reg. 13.

b 2. Cor. 6.

c Act. 13.

d Luc. 1.

e Tit. 3.

445. Non esse certam Sacramenti huius formam. *Kemn.* Cum ea ipsa quam recitat ipse, extet in Ordine Rom. ad minus ante 1300. annos composito.

446. Nullam in scripturis, Sacramenti huius exprimi formam. Atqui traditam ab Apostolis, uniuersaque Ecclesia, sufficit. Nec tamen obscure ex verbis colligitur Apostoli ab initio citatis, ubi & vnctionis, & signationis, expressè meminit.

2. Cor. 1.

447. Non esse eandem apud veteres Sacramenti huius formam. *Kemn.* At licet veteres in verbis & sono verborum discrepent, in sensu tamen non discrepant, sicut idem est Græcorum & Latinorum baptismus, tametsi diuersa sint utrorumque verba.

447. Confirmationem nullum imprimere characterem. At si Sacramentum esse agnoscerent, characterem imprimere haud negarent, cum alia ratio, cur iterari non debeat, reddi nulla queat. *Cypr. Serm. de Ablut. ped. August. supr.*

448. Ab annis iam plurimis Sacramentum hoc, non ab ipsis Episcopis, sed ab eorum laruis conferri suffraganeis. *Kemnitius.* Sic nempe larvæ loquuntur verorum Ministrorum, qui si larvati Ministri non essent, suffraganeos Episcoporum veros esse Episcopos haud ignorarent.

449. Utiliores fore Catecheses puerorum, quam tot delibatas, & non necessarias cæremonias Episcoporum & monachorum. Quasi illæ omittantur? aut propter pueriles catecheses & institu-

Millesexcenti Errores,

Institutiones, Christi & omnium Maiorum abiiciendæ sint constitutiones? Atq; inter ipsas cathecheses, prima & præcipua est, de usu & numero Sacramentorum.

1. Tim. 4
450. Sanctificationem olei seu balsami, incantationem esse Diaboli: Verùm sic loquuntur Ministri Sathanæ, cum Apostolus Omnem creaturam testetur sanctificari per verbum Dei & orationem.

451. Nihil releuari consecrationes & benedictiones Pontificiorum, illa sententia Pauli: *Quod omnis Creatura sanctificetur per verbum Dei & orationem*, Apostolum siquidem loqui de usu rei proprio, & de sanctificatione, quæ institutionem habet diuinã, sicut aqua in baptismo, panis & vinum in Eucharistia. *Kemnit. pag. 66.* Sed ineptam esse expositionem, quis non videt? Neque enim aquam solùm, aut vinum, sed omnem Apostolus ait sanctificari creaturam per orationem, &c. idq; ex voluntate & institutione diuina.

In parentalibus
Melancthon.
452. Ridiculum esse, quod Chrisma in eius benedictione salutetur, quasi res & creatura sit viua, sensu & intelligentia prædita. *Kemnit.* Sed rebus inanimatis, salutationes nonnunquam tribuere, nec apud ipsos qui hoc cauillantur & reprehendunt, aduersarios est insolitum. Verba sunt Ioannis Maioris Poëtæ & Theologi Lutherani: *Saluete, ô cineres, & sancta Melancthonis ossa.* An putrida prophanaq; salutari possunt ossa, sanctificari Chrisma salutari non potest?

453. Impium & blasphemum esse, quod Pontificij adorant Chrisma. *Kemnit. Hessbus. tit. 22. err. 26.* Atqui adorare creaturas, adoratione dulci vel quauis alia veneratione externa, nec inusitatum, nec in scripturis est prohibitum, qua adoratione reges & res diuino cultui destinatae, adorantur, quod aliud non est, quàm externa quadam veneratione afficere.

454. Vanum esse, quod Pontificij in Confirmatione adhibent Paternos. Sed cur magis in Confirmatione, quàm in baptisatione?

455. Crudele esse, quod Pontificij Confirmandis infligunt alapam.

alapatam. Ita Kemnit. qui ex leui attractu crudelem facit alapatam; quod idè fit, vt meminerimus, Christiano homini non tantum verba, sed etiam verbera & extrema supplicia patienter esse ferenda pro Christo, qui & ipse pro nobis colaphizatus, & crudeli morte innocenter fuit occisus.

456. Ludicrum esse, Confirmatis fascia ligare frontem, eamq; per dies septem circumferre, nec frontem lauare. Sed hæc Cæremonia, non vbiq;, rectè tamen obseruatur, ad designandum, septiformem Spiritus gratiam, non facile abiiciendam, sed in anima firmiter ligatam, diligenter esse custodiendam: Ac vt sacro Chrismati, quantum fieri potest, suus quoq; seruetur honor.

457. Omnes omninò cæremonias, quæ circa hoc Sacramentum adhibentur, esse ludicras, vanas, superstitiosas, idololatrias, cum verbo Dei pugnant, & minimè necessarias. Quasi verò, omnes ridere cæremonias, magnum quidpiam sit, aut insuetum iis, qui à fide & religione omnium Maiorum suorum, vtique nec vanorum, nec superstitiosorum, publico contemptu discesserunt? Sed si tales essent, tota Ecclesia nec acceptasset aliquando, nec vt scripturis & religioni consentaneas approbasset & tradidisset.

ADDAMVS QVÆ SPECIATIM HOC

loco adducit Kemnitius.

458. Pontificios perpetuam facere anthesisin baptismi & Confirmationis, ita vt quicunq; effectus tribuuntur Confirmationi, eo ipso derogentur & detrahantur baptismi, pag. 60. At cur magis anthesisin, in his, quàm in aliis quærit Sacramentis? omnis enim effectus, eo ipso quia vni alicui Sacramento vt proprius & primarius tribuitur, aliis derogatur & detrahitur, nec enim alioquin vel distincta essent Sacramenta, vel effectus.

459. Pon-